

Μνημόσυνο για τους μαρτυρικώς πεσόντες Κουλακιώτες κατά το 1822 στη Χαλάστρα Θεσσαλονίκης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών 10 Απριλίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό των Αγίων Νεομαρτύρων Αθανασίου και Ιωάννου των Κουλακιωτών στη Χαλάστρα.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, με την ευκαιρία του εορτασμού των 200 ετών από την επανάσταση, τελέστηκε μνημόσυνο για τους μαρτυρικώς πεσόντες Κουλακιώτες, τους οποίους έσφαξε ο Λουμπούτ πασάς τη Μεγάλη Παρασκευή του 1822 στην Κουλακιά (σημερινή Χαλάστρα) στο διάβα του με κατεύθυνση την ηρωική Νάουσα και σκοπό την ολοκληρωτικής της καταστροφή.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Δύνασθε πιεῖν τό πο-τήριον ὃ ἐγώ πίνω καί τό βάπτισμα ὃ ἐγώ βα-πτί-ζομαι βαπτισθῆναι;»

Πλησιάζουμε πρὸς τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα καί τό πά-θος τοῦ Κυρίου μας καί ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς προε-τοιμάζει μέ τό σημερινό εὐαγγε-λικό ἀνάγνωσμα γιά τὰ μεγάλα καί κοσμοσωτήρια γεγονότα τὰ ὁποῖα καλούμεθα νά ζήσουμε. Μᾶς προετοιμάζει μέ τρό-πο ἀνάλογο μέ αὐτόν μέ τόν ὁποῖο προετοίμαζε καί ὁ Χριστός τούς μα-θητές του, πρὶν ἀπό τό πάθος του, καί συγχρόνως μᾶς ἐφιστᾷ τὴν προσοχή γιά νά μήν ὑποκύψουμε στόν πειρασμό στόν ὁποῖο ὑπέπε-σαν οἱ δύο μαθητές του. Διότι, ἐνῶ ὁ διδάσκαλός του τούς ἔλεγε τί ἐπρόκειτο νά συμβεῖ καί τί ἐπρό-κειτο νά ὑπομείνει γιά τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης, δύο ἀπό τούς πιό στενοὺς του μαθητές, ζητοῦν νά τούς ὑποσχεθεῖ ὅτι, ὅταν θά ἔρθει στή δόξα του, αὐτοὶ θά καθήσουν δίπλα του.

Οἱ δύο μαθητές δέν εἶχαν λάβει ἀκόμη τὴ χά--ρη τοῦ ἁγίου Πνεύ-μα-τος, καί γι' αὐτό δέν μποροῦσαν νά κατανοήσουν τό νόημα τῶν λόγων τοῦ διδασκάλου τους, καί ἔτσι ἀντέδρασαν, θά λέγαμε, μέ κοσμικό τρόπο στά λεγόμενα τοῦ Χρι-στοῦ. Ἡ ἀπάντη-σή του ὅμως προσπαθεῖ νά τούς ἐπαναφέρει στήν πραγματικότητα. «Δύ-να-σθε πιεῖν τό πο-τή-ριον ὃ ἐγώ πίνω καί τό βάπτισμα ὃ ἐγώ βα-πτί-ζομαι βαπτισθῆναι;» Μπορεῖτε νά πιεῖτε τό ποτήριο πού πίνω ἐγώ καί νά βαπτισθεῖτε τό βάπτισμα πού βαπτίζο-μαι; ρωτᾷ ὁ Χριστός, ἐν---νοώντας τό πικρό πο-τήριο τῆς ὀδύνης καί τοῦ πόνου καί τό βά-πτι-σμα τοῦ αἵματος καί τοῦ μαρτυρίου τό ὁποῖο θά λάμ-βα-νε μέ τὴ σταύ-ρωσή του.

Οἱ μαθητές του νόμιζαν ὅτι ἡ ἀγά-πη πού ἔδειξαν στό πρό-σωπό του, ἀκολουθώντας τον ἐπὶ τρία χρόνια, ἦταν ἄρ--κετή γιά νά τούς ἐξα-σ-φα-λί-σει μία προνομιακή θέση δίπλα στόν οὐ-ρά-νιο θρό-νο τοῦ Κυρίου, καί γι' αὐτό τὴ ζητοῦν μέ τόν ἴδιο τρόπο πού καί ἐμεῖς ζητοῦμε πολλές φορές ἀπό διά-φορα ὑψηλά πρόσωπα νά μᾶς ἐξασφαλίσουν μία πλεονεκτική θέ-ση κοντά τους, χωρίς νά σκε-φτό-μαστε ἐάν δια-θέ---τουμε τὰ ἀπαι-τού-με-να προσόντα γι' αὐτήν.

Τό ἐρώτημα τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τούς μαθητές του δέν ἀπαντᾷ μόνο ἔμ-με-σα σ' αὐτούς, ἀλλά δίνει μία ἀπά-ντηση καί σέ ὅ-λους ἐμᾶς γιά τὰ κρι-τή-ρια τοῦ Θεοῦ. Γιατί καί ἐμεῖς πολ-λές φορές πι-στεύ-ουμε, κάτι ἀνά-λο-γο μέ αὐτό πού πί-στευ-αν

οί μαθητές του. Νο-μί-ζουμε ότι ή πί-στη στόν Χριστό είναι κάτι απλό και εύκολο, πού έξαντλείται σέ μία έπι-φανειακή θρησκευτι-κό-τητα, πού άρκεΐται σέ πρά-ξεις τυπικῆς εϋσε-βεί-ας, πού συχνά άνα-μι--γνύετ-αι και μέ στοι-χεΐα πού δέν έχουν κα-μία σχέση μέ τόν χρι-στιανισμό. Νομίζουμε ότι ή πίστη είναι ένας τρόπος γιά νά περά-σου-με αϋτή τή ζωή άνετα έχοντας τή βοήθεια τοϋ Θεοϋ.

Ή ζωή τοϋ ά-λη-θινοϋ χριστιανοϋ προϋ-ποθέ-τει όμως και τόν πόνο και τή θλίψη. «Έν τῷ κόσμῳ θλίψιν έχετε άλ-λά θαρ-σεΐτε, έγώ νενί-κηκα τόν κόσμον», μάς προ-ει-δοποιεΐ ο ίδιος ο Χρι-στός.

Θλίψη και πόνος είναι ο τρόπος μέ τόν όποιο δοκιμάζεται ή γνησιό-τητα τῆς πίστε-ώς μας, είναι ο τρό-πος μέ τόν όποιο δοκιμά-ζε-ται ή στα-θερότητα και ή άντοχή της, είναι ή δική μας δη-λαδή συμμε-το-χή στό πά--θος τοϋ Κυρίου, γιά τήν όποία κάνει σήμερα λόγο ο Χρι-στός στό εϋαγγελικό ανάγνωσμα. Και τό βλέπουμε αϋτό και στή ζωή και τό μαρτύριο τοϋ έορταζο-μέ-νου σήμερα άγίου πατριάρχου Κων-σταντινουπόλεως, τοϋ άγίου ιερομάρτυρος Γρηγορίου τοϋ Ε΄, ο όποιος όχι μόνο δοκίμασε άπειρες θλίψεις και έξορίες και όδύνες στή ζωή του, αλλά και υπέμεινε τελικά ένα έπώδυνο μαρτύριο και χάρη τῆς πίστεως στόν Χριστό και από άγάπη γιά τό σκλαβωμένο Γένος τῶν Έλλήνων.

Γι' αϋτό και θά πρέπει και έμεΐς, όταν αντιμετωπίζουμε θλίψη ή πόνο νά τά αντιμετωπίζουμε μέ υπο-μονή και ταπεινοφροσύνη, διό---τι δέν μάς δημιουρ-γοϋν δι-καιώ-μα-τα και δέν δικαιολογοϋν άπαι-τή-σεις από μέρους μας ένώπιον του Θεοϋ. Ο Θεός μάς κρίνει μέ εϋ-σπλαγ-χνία και άγά-πη, αλλά κυρί-ως μέ δι-καιοσύνη, και οί όποι-εσ-δή-ποτε πράξεις μας, τά όποια καλά μας έργα, οί όποιες άρετές μας δέν δικαιολογοϋν άπαιτήσεις άπέναντι στόν Θεό, σάν αϋτές πού έξέφρα-σαν στό ση-μερινό εϋαγγελικό ανά-γνω-σμα έν άγνοΐα τους οί δύο μαθητές τοϋ Κυρίου.

Έμεΐς θά πρέπει νά ζοϋ-με πάντοτε σύμφω-να μέ τό θέλημά του, υπομέ-νοντας μέ πίστη και έμπιστοσύνη στήν πρόνοιά του ό,τι και εάν αντιμετωπίσουμε στή ζωή μας, και νά αφήνουμε στά χέρια του και τό παρόν και τό μέλλον μας, γιατί Έ-κεΐνος έν-διαφέρεται γιά έμάς πε-ρισ-σότερο από ό,τι μπο-ροϋμε νά φα-ντα--σθοϋμε και ενεργεΐ πάντο-τε μέ κριτήριο τό άληθινό και αΐώνιο συμ-φέρον μας. Ένεργεΐ τά πάντα κινούμενος από άγάπη γιά μάς, από τήν άγάπη πού τόν έφε-ρε μέχρι τοϋ Σταυ-ροϋ και τοϋ θανάτου, γιά νά έξασ-φαλίσει και σέ μάς τή βασιλεία τῶν οϋ-ρα-νῶν, τήν όποία έξαρτᾶται από τή δική μας προσπάθεια νά κερδίσουμε. Πάντοτε μέ υπομονή σέ όλες τίς θλίψεις, σέ όλες τίς δοκιμασίες, όπως έκαναν οί πρόγονοί μας. Έορτάζουμε φέτος τά 200 χρόνια από τήν επανάσταση, αλλά και τοϋ μαρτυρίου τῶν Κουλακιωτῶν, τούς όποιους έσφαγΐασε ο Λουμπούτ πασάς περνώντας από έδῶ, από τήν Κουλακιά. Γιατί; Γιατί ήσαν Έλληνες ή γιατί

ἦσαν στήν ἐκκλησία ἢ γιατί προσήχοντο στόν Χριστό. Ἐμεῖς νά ζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νά ζητοῦμε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Ἐκεῖνος θά δώσει κατά τήν καρδίαν ὅλων μας.

Δείτε περισσότερες ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ [ΕΔΩ](#)